

РЕШЕНИЕ

№ 1612

гр. С., 02.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 51 СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **МОНИКА ПЛ. ДОБРИНОВА**

при участието на секретаря **ДИАНА АЛ. ИВАНОВА**
като разглежда докладваното от **МОНИКА ПЛ. ДОБРИНОВА** Гражданско дело № 20211110125608 по описа за 2021 година

Предмет на делото са обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. с чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с чл. 200, ал. 1 ЗЗД, вр. с чл. 150 ЗЕ, чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. с чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД и чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. с чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Ищецът [фирма] твърди, че ответникът В. Н. К. е потребител на топлинна енергия, доставяна в апартамент № 2, находящ се в [адрес], аб.№ *****. Сочи, че в периода от м.05.2017 г. до м.04.2019 г. е доставил в имота топлинна енергия на стойност 1836,93 лева, която не е заплатена. Излага, че ответникът му дължи и сумите 197,80 лева - обезщетение за забава върху стойността на топлинната енергия за периода от 15.09.2018 г. до 13.10.2020 г., 51,97 лева – възнаграждение за дялово разпределение на топлинната енергия за периода от м.09.2017 г. до м.04.2019 г. и 10,79 лева – обезщетение за забава върху сумата 51,97 лева за периода от 31.10.2017 г. до 13.10.2020 г. В исковата молба се твърди, че за тези суми е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК в полза на ищцовото дружество по ч.гр.д. № 51777/ 2020 г., по описа на Софийски районен съд, 51 състав, но ответникът депозирал възражение срещу нея. Поради това [фирма] предявило исковете, предмет на настоящия процес, с които иска да бъде признато за установено, че В. Н. К. му дължи 1836,93 лева – стойност на топлинна енергия за периода от м.05.2017 г. до м.04.2019 г., 197,80 лева - обезщетение за забава върху стойността на топлинната енергия за периода от 15.09.2018 г. до 13.10.2020 г., 51,97 лева – възнаграждение за дялово разпределение на топлинната енергия за периода от м.09.2017 г. до м.04.2019 г. и 10,79 лева – обезщетение за забава върху сумата 51,97 лева за периода от 31.10.2017 г. до 13.10.2020 г., ведно със законната лихва върху главните вземания, считано от подаване на заявлението по чл. 410 ГПК до окончателното им изплащане.

Ответникът В. Н. К. оспорва предявените искове. Твърди, че не е

потребител на топлинна енергия в имота, като сочи, че е учредил вещно право на ползване върху него в полза на М. К.а с нотариален акт № ***/ 1997 г., дело *****/ 1997 г. Навежда възражение за изтекла погасителна давност на част от претендираните вземания.

Третото лице – помагач на страната на ищеца - [фирма] счита, че исковете са основателни и доказани.

Софийски районен съд, след преценка на всички доказателства по делото и доводите на страните съгласно чл. 235, ал. 2 ГПК, намира следното от фактическа и правна страна:

За да бъде уважен искът по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. с чл. 79, ал. 1 , пр. 1 3ЗД, вр. с чл. 200, ал. 1 ТЗ, вр. с чл. 150 ЗЕ, ищцовото дружество следва да докаже при условията на пълно и главно доказване възникването и съществуването в рамките на исковия период на облигационно правоотношение между него и ответника по договор за доставка на топлинна енергия, по силата на което се е задължило да достави топлинна енергия в процесния имот, а В. Н. К. е поел задължение да я получи и да заплати цената ѝ, както и реалната доставка на топлинна енергия на посочената в исковата молба стойност.

Според чл. 150, ал. 1 ЗЕ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на клиенти на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от Комисията по енергийно и водно регулиране, като в ал. 2, изр. 2 е предвидено, че общите условия влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от страна на клиентите. Съгласно чл. 153, ал. 1 ЗЕ всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия. С оглед на тези норми следва да се приеме, че клиенти (потребители) на топлинна енергия, с които възниква облигационно правоотношение по договор за продажба на топлинна енергия, са собствениците или вещните ползватели на топлоснабдените имоти. Правоотношението възниква по силата на закона, без да е необходимо изрично волеизявление в тази насока от страна на потребителя. В настоящия случай от заключението на съдебно-техническата експертиза, което не е оспорено от страните и се кредита от съда като обективно и компетентно дадено, се установява, че в рамките на заявения с исковата молба период процесният имот е бил топлоснабден. Ответникът не оспорва обстоятелството, че е собственик на апартамент № 2, находящ се в [адрес], като същото се установява и от приетите по делото копия от нотариален акт за прехвърляне на недвижим имот срещу задължение за гледане и издръжка № 197, том LLXVIII, дело № *****/ 1997 г. и от нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот от 28.08.1997 г. № 190, том LLXVIII, дело № *****/ 1997 г. Според нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 190, том LLXVIII, дело № *****/ 1997 г. М. Н. К.а е продала на В. Н. К. ¼ ид.ч. от процесния имот срещу цена, равностойна на 5000 щатски долара по курс на БНБ към деня на плащането,

платима изцяло или на части в срок до 5 години от сключването на договора. В него е посочено още, че продавачът М. К.а си запазва правото да ползва лично продаваемия недвижим имот за срок до една година след изплащането на уговорената цена. Доколкото в нотариалния акт е посочен срок за изплащането на цената – 5 години, считано от сключването му, тоест до 28.08.2002 г., и от страна на ответника не е наведено възражение, че това не е направено, съдът приема, че правото на ползване, учредено в полза на М. К.а върху продадените $\frac{1}{4}$ ид.ч. от апартамента (доколкото правото на ползване е учредено само върху продаваемия имот, тоест върху $\frac{1}{4}$ ид.ч. от него, предмет на договора за покупко-продажба, а не върху целия имот), е погасено най-късно на 28.08.2003 г. Следователно В. Н. К. като собственик на процесния апартамент се явява стана по договор за покупко-продажба на топлинна енергия за исковия период и дължи на [фирма] стойността на доставената през този период енергия. За пълнота следва да се посочи, че като писмено доказателство по делото е прието копие от молба-декларация от 02.07.2002 г. на В. Н. К. до ищцовото дружество за откриване на партида, по която да се начислява стойността на ползваната топлинна енергия в апартамент № 2, находящ се в [адрес], аб.№ *****. Чрез нея ответникът е отправил предложение за сключване на договор за доставка на топлинна енергия в имота, което е прието от [фирма], доколкото същото е открило партида на негово име, видно от приетите писмени доказателства, и е доставяло топлинна енергия в апартамента, стойността на която е начислявана по тази партида. Следователно между страните е възникнало облигационно правоотношение за доставка на топлинна енергия въз основа на изрично изразената им воля и дори върху имота да е било учредено право на ползване в полза на трето лице в рамките на исковия период, това е без значение, доколкото В. Н. К. е направил изрично волеизявление чрез молбата-декларация именно той да плаща стойността на доставената топлинна енергия.

От заключението на съдебно-техническата експертиза се установява, че общият топломер в абонатната станция в сградата-етажна собственост, където се намира процесният апартамент, е бил годен измервателен уред и при направена метрологична проверка е констатирано, че съответства на законовите изисквания, както и че технологичните разходи, които са за сметка на [фирма], са извадени от общото количество топлинна енергия, влязло в абонатната станция, а между потребителите е разпределено само т.н. „чисто количество” енергия. Видно от заключението за периода 2017-2018 г. абонатът не е осигурил достъп за отчет на водомерите в апартамента, поради което е начислена служебно топлинна енергия за битово горещо водоснабдяване на база 2 бр. потребители при норма на разход 140 л./денонощие за 1 бр. потребител (обстоятелството, че потребителите са двама е посочено от ответника в молбата-декларация от 02.07.2002 г.). Вещото лице е посочило, че в имота има 4 бр. радиатори с индивидуални разпределители на разходите за отопление с дистанционно отчитане, поради което липсата на достъп до имота не е оказала влияние върху начислената топлинна енергия за отопление. Същото е уточнило, че сумите за топлинна енергия са начислени при спазване на нормативната уредба в областта на енергетиката. Според заключението стойността на топлинната енергия за периода от м.05.2017 г. до м.04.2019 г. е 3634,21 лева.

Предвид изложените съображения настоящият състав приема, че от събрания по делото доказателствен материал се установява, че в тежест на В. Н. К. е възникнало задължение да заплати на [фирма] стойността на топлинната енергия, доставена в процесния имот в периода от м.05.2017 г. до м.04.2019 г., в размер 3634,21 лева. От страна на ответника не се твърди и не са ангажирани доказателства, от които да е видно, че тази сума е платена.

Тъй като се установява твърдението на ищцовото дружество, че има вземане за стойността на топлинната енергия към В. Н. К., следва да бъде разгледано наведеното с отговора на исковата молба възражение, че част от вземането е погасено по давност. Задълженията на потребителя за заплащане стойността на топлинната енергия са такива за периодични плащания, тъй като са налице повтарящи се през определен период еднородни задължения, чийто падеж е уговорен в общите условия на ищцовото дружество, като не е необходимо плащанията да са еднакви по размер (в този смисъл е Тълкувателно решение № 3/ 18.05.2012 г. по т.д. № 3/ 2011 г. на ОСГК на ВКС). Същите се погасяват с изтичането на тригодишен давностен период. Чл. 116, б. „б” ЗЗД предвижда, че давностният срок се прекъсва с предявяване на иск относно вземането, като според чл. 422, ал. 1 ГПК искът за съществуване на вземането се смята предявен от момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение. В случая заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, по което е образувано ч.гр.д. № 51777/ 2020 г., по описа на Софийски районен съд, 51 състав, е подадено на 23.10.2020 г., когато е прекъснат давностният срок. Според чл. 33, ал. 1 от общите условия на ищеца за продажба на топлинна енергия за битови нужди на потребителите в гр. С., приети с решение по Протокол № 7/ 23.10.2014 г. на съвета на директорите на [фирма], одобрени с решение ОУ-1 от 27.06.2016 г. на КЕВР, влезли в сила през м.08.2016 г. (арг. от чл. 150, ал. 2 ЗЕ), клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал. 1 (приложим в настоящия случай) в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Доколкото тези задължения имат уговорен падеж на изпълнение, приложима е нормата на чл. 114, ал. 1 ЗЗД. Следователно към 23.10.2020 г. са погасени по давност вземанията за периода от м.05.2017 г. до м.08.2017 г., тъй като сумата за м.08.2017 г. е следвало да бъде платена до 14.10.2017 г. и към 23.10.2020 г. е изтекъл тригодишният давностен срок за нея. Непогасените по давност вземания обхващат периода от м.09.2017 г. до м.04.2019 г. Същите са в общ размер 3342,86 лева, видно от заключението на съдебно-техническата експертиза. Доколкото с исковата молба [фирма] е заявило сумата 1836,93 лева и при спазване принципа на диспозитивно начало в процеса, съдът намира че искът по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. с чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с чл. 200, ал. 1 ТЗ, вр. с чл. 150 ЗЕ следва да бъде уважен в този размер и за периода от м.09.2017 г. до м.04.2019 г., като бъде отхвърлен за периода от м.05.2017 г. до м.08.2017 г.

С оглед уважаването на иска по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. с чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с чл. 200, ал. 1 ТЗ, вр. с чл. 150 ЗЕ и поради обстоятелството, че това е поискано изрично от ищеца, с решението следва да бъде признато за установено, че В. Н. К. дължи на [фирма] законна лихва върху сумата 1836,93 лева от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 51777/ 2020 г., по описа на Софийски районен съд, 51 състав – 23.10.2020 г. до окончателното ѝ изплащане.

Съгласно чл. 86, ал. 1 ЗЗД при неизпълнение на парично задължение, длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. Чл. 84, ал. 1 ЗЗД предвижда, че когато денят за изпълнение на задължението е определен, длъжникът изпада в забава след изтичането му, а

според ал. 2 когато няма определен ден за изпълнение, длъжникът изпада в забава, след като бъде поканен от кредитора. Както беше посочено по-горе клаузата на чл. 33, ал. 1 от общите условия на [фирма] от 2016 г. предвижда, че клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал. 1 в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. В ал. 4 обаче е посочено, че продавачът начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по чл. 32, ал. 2 и ал. 3, ако не са заплатени в срок. По аргумент за противното съдът приема, че клиентите на топлинна енергия не дължат обезщетение за забава върху прогнозно начисляваната месечно топлинна енергия по чл. 32, ал. 1. Според чл. 32, ал. 2 след отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителните сметки, продавачът издава за отчетния период кредитни известия за стойността на фактурите по ал. 1 и фактура за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, определено на база изравнителните сметки. Върху тези окончателно определени по размер суми въз основа на реалния отчет на доставеното количество топлинна енергия клиентите дължат обезщетение за забава ако не са ги заплатили в 45-дневен срок от изтичане на периода, за който се отнасят (чл. 33, ал. 2). За да може обаче потребителите на топлинна енергия да изпълнят задължението си да заплатят на [фирма] изравнителните суми, е необходимо дружеството да окаже необходимото съдействие по смисъла на чл. 95 ЗЗД, като предостави информация относно стойността им, издавайки фактурата, предвидена в чл. 32, ал. 3 от общите условия. В противен случай потребителите са поставени в невъзможност да разберат размера на дължимата от тях сума и ако е изтекъл посоченият в чл. 33, ал. 2 срок, то следва да се приеме, че те се освобождават от последиците на забавата си и не дължат на дружеството обезщетение за забава. С оглед на тези съображения съдът намира, че обезщетението за забава се дължи след изтичане на 45-дневен срок от издаването на фактурата за съответния отчетен период, а не след изтичане на 45-дневен срок от края на отоплителния период. В настоящия случай фактурата за отоплителен период 2017-2018 г. е издадена на 31.07.2018 г., видно от представеното по делото копие от съобщение към фактура № *****. Същата е издадена за сумата 1792,78 лева (по-малко от изчислената от вещото лице по съдебно-техническа експертиза). Следователно В. Н. К. е следвало да заплати тази сума в срок до 14.09.2018 г. Доколкото това не е направено, дължи на [фирма] обезщетение за забава за периода от 15.09.2018 г. до 13.10.2020 г., което възлиза на 378,47 лева, определени от съда на основание чл. 162 ГПК. Фактурата за периода 2018-2019 г. е издадена на 31.07.2019 г., видно от копие от съобщение към нея № ***** и е за сумата 1821,76 лева. Тъй като същата е по-голяма от изчислената от вещото лице по съдебно-техническата експертиза стойност на топлинната енергия за този период – 1797,91 лева, съдът намира, че обезщетението за забава следва да бъде начислено върху последната. За периода от 15.09.2019 г. до 13.10.2020 г. същото възлиза на 197,27 лева. Тоест общият размер на лихвата за забава, дължим от ответника, е 575,74 лева за периода от 15.09.2018 г. до 13.10.2020 г. Доколкото [фирма] претендира лихва за забава в размер на 197,80 лева и при спазване на диспозитивното начало в процеса, искът по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. с чл. 86, ал. 1 ЗЗД следва да бъде уважен за тази сума.

За да бъдат уважени исковете по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. с чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД и по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. с чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумите 51,97 лева – възнаграждение за дялово разпределение на топлинната енергия за периода от м.09.2017 г. до м.04.2019 г. и 10,79 лева – обезщетение за забава върху сумата 51,97 лева за периода от 31.10.2017 г. до 13.10.2020 г., ищцовото дружество следва да докаже при условията на пълно доказване, че ответникът

е поел задължение за заплащане на възнаграждение за услугата дялово разпределение на топлинната енергия в негова полза, размера на договореното възнаграждение, че в рамките на заявения период е извършвана реално услугата дялово разпределение на топлинна енергия, че възнаграждението за реално предоставените услуги възлиза на претендираната стойност от 51,97 лева, както и датата, на която задължението за заплащане на възнаграждението е следвало да бъде изпълнено. По делото не е ангажирано доказателство за договорения размер на възнаграждението на услугата дялово разпределение на топлинната енергия, както и доказателства за реално предоставените услуги и стойността им, а също и относно датата, на която възнаграждението е следвало да бъде платено. С оглед на тези съображения настоящият състав приема, че искове по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. с чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД и по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. с чл. 86, ал. 1 ЗЗД за главница и лихва за дялово разпределение на топлинната енергия са неоснователни и подлежат на отхвърляне.

Предвид изхода на делото и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца направените от него съдебни разноски в настоящото производство (за държавна такса, депозит за вещо лице по съдебно-техническата експертиза и юрисконсултско възнаграждение), съразмерно на уважената част от исковете, възлизащи на 564,13 лева.

Съгласно чл. 78, ал. 3 ГПК [фирма] следва да бъде осъдено да заплати на ответника сторените от него разноски за адвокатско възнаграждение, съразмерно на отхвърлената част от исковете, възлизащи на 11,97 лева.

С оглед на даденото задължително тълкуване в Тълкувателно решение № 4/ 2014 г. на ОСГТК на ВКС относно разпределението на отговорността за разноски, направени в заповедното производство, настоящият състав следва да постанови осъдителен диспозитив, с който да се произнесе по този въпрос. Доколкото само част от сумите, за които е издадена заповедта за изпълнение по ч.гр.д. № 51777/ 2020 г., по описа на Софийски районен съд, 51 състав, са установени като дължими в настоящото производство, В. Н. К. следва да бъде осъден да плати на ищцовото дружество съдебни разноски в размер на 89,20 лева.

По изложените съображения Софийски районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че **В. Н. К.**, ЕГН *****, с адрес: [адрес], ап. 2, дължи на [фирма], ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: [адрес], на основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. с чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с 200, ал. 1 ЗЗД, вр. с чл. 150 ЗЕ сумата **1836,93 лева** - стойност на топлинна енергия за периода от м.09.2017 г. до м.04.2019 г., доставена в апартамент № 2, находящ се в [адрес], **ведно със законната лихва от 23.10.2020 г.** до окончателното погасяване на задължението, и на основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. с чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата **197,80 лева** – обезщетение за забава върху стойността на топлинната енергия за периода от 15.09.2018 г. до 13.10.2020 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 51777/ 2020 г., по описа на Софийски районен съд, 51 състав, като **ОТХВЪРЛЯ** иска по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. с чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с

200, ал. 1 ЗЗД, вр. с чл. 150 ЗЕ за периода от м.05.2017 г. до м.08.2017 г., както и исковите по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. с чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД и по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. с чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумите 51,97 лева – възнаграждение за дялово разпределение на топлинната енергия за периода от м.09.2017 г. до м.04.2019 г. и 10,79 лева – обезщетение за забава върху сумата 51,97 лева за периода от 31.10.2017 г. до 13.10.2020 г.

ОСЪЖДА В. Н. К., ЕГН *****, с адрес: [адрес], ап. 2, да заплати на [фирма], ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: [адрес], **сумата 564,13 лева** – съдебни разноси в исковото производство, както и **сумата 89,20 лева** - съдебни разноси, направени в производството по ч.гр.д. № 51777/ 2020 г., по описа на Софийски районен съд, 51 състав.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: [адрес], да заплати на **В. Н. К.,** ЕГН *****, с адрес: [адрес], ап. 2, **сумата 11,97 лева** – съдебни разноси.

Решението е постановено при участието на **трето лице – помагач на страната на ищеца** – [фирма], със седалище и адрес на управление: [адрес].

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис от него на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____